

Sygn. akt: I C 1355/21 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 grudnia 2023r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	sędzia Sławomir Szubstarski
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Beata Bukiejko

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 grudnia 2023 r. w K.

sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. z siedzibą w G.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) sp. z o.o. z siedzibą w G., kwotę 701,50 (siedemset jeden, pięćdziesiąt) złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 15 grudnia 2021 roku do dnia zapłaty;

II. w pozostałej części powództwo oddala;

III. koszty procesu wzajemnie znosi pomiędzy stronami;

IV. zwrócić pozwanemu kwotę 467,20 (czteryście sześćdziesiąt siedem, dwadzieścia) złotych tytułem niewykorzystanej zaliczki na koszty procesu.

UZASADNIENIE

Powódka (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. domagała się od pozwanego (...) S.A. w W. zapłaty kwoty 999,48 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 14 grudnia 2021 roku do dnia zapłaty. Ponadto wniosła o zasądzenie od pozwanego, na swoją rzecz, kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia odsetki te zasądzone do dnia zapłaty. Podniosła, że w dniu 5 października 2021 roku doszło do kolizji drogowej, w następstwie której uszkodzeniu uległ pojazd należący do L. K., marki N., o numerze rejestracyjnym (...). W dniu 7 października 2021 roku uszkodzona zleciła spółce (...) i syn sp. z o.o. w E. naprawę pojazdu, i przelała wierzytelność odszkodowawczą od ubezpieczyciela sprawcy. Nabywca wierzytelności zawarł następnie w dniu 29 listopada 2021 roku, z powódką, umowę o powierniczy przelew wierzytelności.

Pojazd sprawcy w chwili zdarzenia posiadał ochronę ubezpieczeniową w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego znak (...) pozwana uznała swoją odpowiedzialność i przyznała odszkodowanie w łącznej wysokości 3 049,18 złotych. Przyznana kwota nie rekompensowała wszystkich kosztów naprawy pojazdu, które według kalkulacji warsztatu były wyższe o kwotę 999,48 złotych brutto. Różnica

między poszczególnymi kalkulacjami wnika z zastosowania różnych stawek za roboczogodzinę prac blacharskich i lakierniczych. Od niewypłaconej części odszkodowania powódka domagała się odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 14 grudnia 2021 przyjmując, że w dniu 29 listopada 2021 r. powódka wysłała pozwanemu wszelkie dokumenty niezbędne do podjęcia decyzji i wypłaty odszkodowania. W związku z tym roszczenie stało się wymagalne z dniem 14 grudnia 2021 r. i od tego dnia winny zostać naliczone odsetki ustawowe za opóźnienie.

Pozwany (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Przyznała zasadniczo odpowiedzialność za szkodę w niniejszej sprawie zastrzegając, że naprawa pojazdu z zachowaniem właściwego reżimu technologicznego i udzieleniem gwarancji jakości wykonanej naprawy była możliwa w warsztatach współpracujących z pozwanym w ramach sieci naprawczej (...) S.A., a jej przeprowadzenie zamknęłoby się kwotą 3 049,18 złotych. Pozwana była informowana o takiej możliwości oraz, że jeśli nie zdecyduje się na naprawę we zaproponowanym warsztacie, koszt naprawy zostanie ograniczony do kwoty obowiązującej w warsztacie.

Zdaniem pozwanego koszt robocizny w warsztacie W. i syn sp. z o.o. został rażąco zawyżony w stosunku do stawek stosowanych na rynku (100-120 zł/rbg), natomiast ceny części nie uwzględniają rabatów powszechnie stosowanych w obrocie częściami.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 5 października 2021 roku w K., przy ulicy (...), około godziny 16.00, kierujący pojazdem M., nie zachował należytej ostrożności przy wykonywaniu manewru cofania i uderzył w pojazd uszkodzonej L. K. marki N. (...), numer rejestracyjny (...) uszkadzając tylny zderzak pojazdu. Sprawca szkody posiadał ubezpieczenie OC w (...) S.A. w W.. Szkada została zgłoszona w dniu 6 października 2021 roku przez L. K..

(bezsporne, dowód: akta szkody (płyta) – k. 35)

Poszkodowana zadzwoniła do przedsiębiorcy W. i syn sp. z o.o. w E., u którego nabyła pojazd albowiem nie był on do końca spłacony. Okoliczność ta wywołała u poszkodowanej poczucie powinności poinformowania sprzedawcy o zdarzeniu i postąpieniu stosownie do jego instrukcji. Poszkodowanej polecono przywieźć auto celem naprawy.

(dowód: zeznania świadka L. K. k.48v)

W dniu 7 października 2021 roku poszkodowana odstawiła auto do E., poinformowała o przyczynie uszkodzenia pojazdu oraz danych postępowania likwidacyjnego, i zleciła spółce (...) i syn sp. z o.o. w E. naprawę pojazdu. Jednocześnie przedsiębiorca zawarł z poszkodowaną umowę przelewu wierzytelności odszkodowawczej wynikającej z kolizji drogowej z polisy OC sprawcy.

(dowód: 1.umowa zlecenia naprawy pojazdu k.11; 2. Umowa przelewu wierzytelności z OC sprawcy k.12)

W dniu 17 listopada 2021 r. przedsiębiorca wykonał kalkulację naprawy (...), nr 174/21/E, w której zastosował stawkę roboczogodziny blacharsko - mechanicznej w wysokości 230 złotych, a lakierniczej w wysokości 220 złotych. Pozwany zakład uznał roszczenie do kwoty 3 049,18 złotych brutto. Zakwestionował zastosowane stawki roboczogodziny za prace blacharskie i lakiernicze.

(dowód: kalkulacja naprawy nr 174/21/E - w aktach szkody k.35)

Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego pozwany (...) S.A. w W. przyznał ostatecznie i wypłacił spółce (...) i syn sp. z o.o. w E. odszkodowanie w wysokości 3 049,18 złotych tytułem zwrotu kosztów naprawy.

(bezsporne, dowód: decyzja - w aktach szkody - płyta CD k.35)

Stawki roboczogodziny prac blacharskich i lakierniczych stosowane w województwie (...) przez autoryzowane warsztaty serwisowe kształtują się między 140 - 250 zł/rbg netto, średnio 184,47 złotych.

(dowód: opinia biegłego S. T. - k. 60-65)

W dniu 29 listopada 2021 roku powódka zawarła ze spółką (...) i syn sp. z o.o. w E. umowę o powierniczy przelew wierzytelności, mocą której powódka nabyła wierzytelność z tytułu odszkodowania za szkodę komunikacyjną w pojeździe L. K. z dnia 5 października 2021r. celem wykonania zlecenia wyegzekwowania kwoty 4 048,66 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie. W tym samym dniu powódka wezwała pozwanego zakład do zapłaty kwoty 4 048,66 złotych.

(bezsporne; dowód: 1. umowa o powierniczy przelew wierzytelności k.14; 2. zlecenie do powierniczej umowy o przelew wierzytelności k.13; 3. Wezwanie do zapłaty z 29 listopada 2021 r. - w aktach szkody - płyta CD k.35).

Sąd zważył co następuje:

Powództwo częściowo okazało się zasadne.

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o dokumenty zgromadzone w aktach niniejszej sprawy, w tym w aktach szkody pozwanej, albowiem nie były one kwestionowane przez żadną ze stron i nie budziły wątpliwości Sądu. Ponadto Sąd uwzględnił opinię biegłego sądowego S. T. (2), uznając ją za fachową, jasną i pełną. Sąd uznał za wiarygodne w całości również zeznania świadka L. K..

W niniejszej sprawie poza sporem pozostawał fakt uszkodzenia należącego do poszkodowanej L. K. pojazdu N. (...), oraz okoliczności powstania szkody. Bezsporną okolicznością była odpowiedzialność gwarancyjna pozwanego zakładu ubezpieczeń w zakresie odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody. Pozwana nie kwestionowała również łańcuchu przelewów wierzytelności z tego tytułu, ostatecznie na rzecz powódki.

Spór między stronami dotyczy wyłącznie stawki za roboczogodzinę prac naprawczych blacharskich i lakierniczych, na co wskazują wyraźnie obie strony. Podstawę ustaleń kosztów naprawy pojazdu stanowiła bowiem kalkulacja sporządzona przez spółkę (...) i syn sp. z o.o. w E. (nr 174/21/E - w aktach powódki - płyta CD k. 15; w aktach szkody - płyta CD k. 35). Z poczynionych przez pozwanego w jej treści nadpisów weryfikacyjnych wynika, że nie jest kwestionowany zakres naprawy, użyte części i ich cena, a także czas naprawy.

Podstawę odpowiedzialności pozwanego stanowią przepisy art. 805 § 1 kc w zw. z art. 822 kc. Stosownie do treści art. 805 § 1 kc ubezpieczyciel przez umowę ubezpieczenia zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Zgodnie z treścią art. 822 § 1 kc przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela (§ 4).

Jak stanowi art. 361 § 1 i § 2 kc, zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzone. Zgodnie z art. 363 § 1 kc, naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

Wobec faktu, iż pozwany uznał co do zasady swoją odpowiedzialność, Sąd skoncentrował swoje rozważania na kwestii będącej przedmiotem sporu między stronami.

Podstawowym zarzutem pozwanego był fakt zlecenia przez poszkodowaną naprawy własnego pojazdu poza siecią naprawczą współpracującą z pozwanym zakładem, skutkiem czego miały zostać zastosowane stawki roboczogodziny prac blacharskich i lakierniczych rażąco wygórowane w stosunku do rzeczywiście stosowanych na lokalnym rynku.

W ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, że poszkodowany dążąc do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody może wybrać dowolny zakład naprawczy i uzgodnić z nim dowolną cenę w ramach swobody umów. Jednakże w sytuacji likwidacji szkody przez zakład ubezpieczeń, posiadający umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej z jej sprawcą, poszkodowany ograniczony jest wymogami ustawowymi, w tym w zakresie współpracy z ubezpieczycielem w minimalizacji szkody. Wniosek taki wywieść należy z art. 16 ust. 1 punkt 2 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, a także z treści art. 362 k.c.

Oceniając tę kwestię na gruncie niniejszej sprawy nie sposób uczynić poszkodowanej zarzutu błędu w wyborze warsztatu mającego naprawić jej pojazd. Podkreślenia wymaga, że uszkodzony został pojazd względnie nowy, jeszcze nie spalony przez poszkodowaną, co też motywowało ją do naprawy w warsztacie autoryzowanym przez producenta pojazdu. Ochrona udzielonej przez producenta gwarancji jakości pojazdu uzasadniała przeprowadzenie naprawy autoryzowanej przez producenta tegoż pojazdu. Dokonany przez poszkodowanego wybór podmiotu naprawiającego szkodę w pojeździe nie może natomiast prowadzić i upoważniać wybrany podmiot do dowolności w dyktowaniu ceny własnej usługi. W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntował się pogląd, zgodnie z którym odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku (tak. uchwała Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2003 r. sygn. III CZP 32/03).

Zgodnie z treścią art. 6 kc, ciężar udowodnienia faktu spoczywa na stronie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Z kolei art. 232 k.p.c. stanowi, że strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, a sąd może dopuścić dowód niewskazany przez stronę. Cytowane przepisy są ze sobą skorelowane. Zagadnienie ciężaru dowodu jest ściśle związane z zasadą kontradyktoryjności i inicjatywą w postępowaniu dowodowym. Zestawienie dwóch analizowanych przepisów tworzy pewien schemat, według którego powinno być prowadzone postępowanie dowodowe. To strony procesu odpowiedzialne są za realizację obowiązku dowodowego, a sąd za przestrzeganie zasad rozkładu ciężaru dowodu. Na powódce spoczywał więc obowiązek udowodnienia niezbędności i ekonomicznego uzasadnienia zastosowanych przez siebie stawek roboczogodziny prac blacharskich i lakierniczych, natomiast na pozwanym, iż stawki te zwiększały szkodę komunikacyjną do rozmiarów większych, aniżeli rzeczywiście uzasadniona każdym konkretnym przypadkiem (in concreto równa odszkodowaniu wypłaconemu).

Z uwagi na rozbieżność stanowisk stron Sąd dopuścił wnioskowany przez pozwanego dowód z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej S. T. (2) na okoliczność ustalenia rynkowych stawek roboczogodziny stosowanych w województwie (...). Biegły stwierdził, że stawki roboczogodziny prac blacharskich i lakierniczych wahają się między 140 złotych, a 250 złotych netto. Na jej wysokość ma wpływ wiele czynników, takich jak wyposażenie warsztatu, które w przypadku autoryzowanych serwisów określone jest przez producenta serwisowanego pojazdu, a także wymóg szkoleń personelu, utrzymania floty pojazdów zastępczych, i innych szczegółowo wskazanych w opinii (k.63). Średnia stawka roboczogodziny prac blacharskich i lakierniczych wynosi 184,47 złotych.

W związku z powyższym Sąd uznał za niewykazane twierdzenia każdej ze stron, co do prawidłowości przyjętych przez siebie stawek roboczogodziny.

Powódka nie wykazała, że stawki przez nią narzucone, oscylujące w granicach najwyższej na rynku lokalnym, były uzasadnione czynnikami wskazanymi przez biegłego. Przedstawione przez powódkę wydruki oświadczeń

innych przedsiębiorców co do stosowanych stawek roboczogodziny nie mogły stanowić dostatecznego dowodu. Nie kwestionując prawdziwości samych oświadczeń uznać je należy, w konfrontacji z opinią biegłego, za niereprezentatywną próbkę, wyselekcjonowaną na potrzeby wykazania z góry przyjętej tezy.

Podobnie pozwany nie wykazał, aby naprawa pojazdu powódki, utrzymująca nienaruszalność udzielonej przez producenta gwarancji jakości pojazdu, możliwa była w sieci warsztatów współpracujących z pozwanym zakładem, ani nie wykazał aby stawki uwzględnione przez pozwanego były rynkowymi.

Przy ustalaniu szkody majątkowej należy natomiast mieć na względzie, by została ona naprawiona w całości (art. 361 § 2 k.c.), a z drugiej strony aby przyznane odszkodowanie nie przekraczało jej rozmiaru. Dlatego w niniejszej sprawie ustalenie wysokości odszkodowania należało zatem oprzeć na opinii biegłego, wskazującej na średnią stawkę roboczogodziny prac blacharskich i lakierniczych na lokalnym rynku w wysokości 184,47 złotych.

Z treści zweryfikowanej przez pozwanego kalkulacji naprawy wynika, że bezsporny jest niezbędny czas pracy do naprawy pojazdu (8 JC prac blacharskich i 47 JC prac lakierniczych; 10 JC = 1 rbg). W związku z powyższym ustalenie kosztu robocizny wymagało podstawienia stawki 184,47 zł, co dało koszt robocizny w wysokości 1 014,75 złotych netto (55 JC = 5,5 rbg x 184,47). Sumując to z pozostałymi składnikami kalkulacji (materiał lakierniczy 701,43 zł netto i części zamienne 1333,15 zł netto) całkowity koszt naprawy pojazdu należy określić na kwotę 3 750,68 złotych brutto. Ponieważ pozwany wypłacił dotychczas kwotę 3 049,18 złotych, odszkodowanie należne powódce wymagało uzupełnienia o kwotę 701,50 złotych, i taką też kwotę Sąd zasądził w punkcie I wyroku.

Sąd zasądził odsetki od dnia 15 grudnia 2021 roku uznając, iż roszczenie powoda było wymagalne z dniem 14 grudnia 2021 roku. Pozwany dysponował całością dokumentacji potrzebnej do wydania decyzji w sprawie, natomiast w dniu 29 listopada 2021 roku powódka wezwała pozwanego do zapłaty. Sąd miał na uwadze treść przepisu art. 14 ust. 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zgodnie z którym zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 14 dni licząc od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Powódka wskazała, że jej roszczenie było wymagalne 14 grudnia 2021 roku, wobec czego pierwszym dniem opóźnienia pozwanego uznać należy 15 grudnia 2021 roku.

W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu jako nieudowodnione.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c.

O pobranej i niewykorzystanej części zaliczki na dowód z opinii biegłego orzeczono na podstawie art. 84 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, jak w pkt IV wyroku .